

saavel som i dens lovgivende Myndighed sikredes der det danske og det tyske Befolkningselement en lige stor Indflydelse. En saadan lige stor Repræsentation var en absolut nødvendig Betingelse for at sikre den ene Nationalitet mod Undertrykkelse fra den anden Nationalitets Side. Men ved en saadan ligevægtig Repræsentation opnaaedes tillige, at der sattes Bom for al national Agtition og Ophidselse.“

Jeg gaar ud fra, at disse Bestemmelser virkelig findes i Internationaliseringsplanen, og saa tror jeg, man fra alle Sider maa være enig om, at hvis de andre Bestemmelser svarede til denne, saa vilde det danske Folk og Sønderjyderne med have været vel rejst, om Internationaliseringsplanen var blevet gennemført. Kan man tænke sig noget mere urimeligt end dette, at den Omstændighed, at man oprettede en Folkerepræsentation, der paa Forhaand sikrede de to stridende Folkeelementer hver sin Halvdel af Medlemmerne, skulde kunne yde noget som helst Bidrag til at holde den nationale Ophidselse nede? Det vilde jo tværtimod paa Forhaand være fastslaaet, at de nationale Modsætninger skulde vedligeholdes, og det vilde de sikkert ogsaa være blevet, om Forholdet havde været saaledes, at Internationaliseringsplanen var blevet vedtaget. Men den kunde jo ikke vedtages, det var paa Forhaand givet, at den ikke kunde blive til noget, og den højtærede Statsminister kunde ikke være uvidende om, at Forholdet var og hele Tiden havde været det, at det var en positiv Umulighed for Danmark at opnaa nogen anden Ordning af det sønderjydske Spørgsmaal end den, der tilvejebragtes i Kraft af en Folkeafstemning, og derved, at denne Folkeafstemning respekteredes fra begge Sider. Den Stilling, den engelske Gesandt og den engelske Regering indtog, var her klar i enhver Henseende; den engelske Regering lod ikke paa noget Tidspunkt det danske Folk, den danske Regering være i Tvivl om, at den engelske Regerings Standpunkt var det, at Grænsen skulde sættes dér, hvor Folket ved sin Afstemning bestemte, at den skulde være. Det var et Standpunkt, der havde sin historiske Berettigelse, der havde sit Udspring i det Standpunkt, som England indtog i 1864 — desværre ikke konsekvent, men Skylden ligger dog her mest paa det danske Folk. Ja, selv den franske Regering vilde ikke være med til Internationaliseringsplanen, det fremgaar tilstrækkelig klart af det Dokument, som her er offentliggjort, at den fran-

ske Regering ikke blot paa det alvorligste fraraadede Danmark at gaa med til saadanne Internationaliseringsplaner, men positivt afviste dem med den Begrundelse, at de var uhjemelede i Henhold til Fredstraktaten. Den franske Regering advarede os imod Internationaliseringsplanen med den Begrundelse, der for os maatte være det afgørende fremfor noget andet, at vi vilde ved en Internationalisering risikere før eller senere at tabe hele Slesvig.

Den højtærede Statsminister siger nu — og har sagt det før —, at det var hans Opfattelse, at Internationaliseringsplanen ikke stred imod Fredstraktatens Indhold. Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister gør sin Statsmandsviden ringere, end han selv kan være tjent med, naar han ene af alle hævder, at Internationaliseringsplanen var hjemlet i Fredstraktaten, eftersom alle de øvrige Medkontrahenter i denne Forbindelse absolut sagde: Det lader sig ikke gøre, det strider ubetinget imod det, der staar i Fredstraktaten. Det sagde den franske Regering, det sagde den engelske Regering og selvfølgelig først og fremmest den tyske Regering. Ene af alle stod den danske Statsminister med sit Standpunkt og sagde: Det kan nok lade sig gøre. Men det kunde ikke lade sig gøre, hvis man ikke vilde bryde Fredstraktaten, og det var dog fuldkommen utænkeligt, at de allierede Regeringer, før man endelig gik i Gang med at virkeliggøre Fredstraktaten, skulde gaa med til at bryde den for det lille Danmarks Skyld. Hele den Politik, denne Internationaliseringsplan fremgik af, var indre dansk Partipolitik, der havde et bestemt Formaal, og det kommer vi til at lide under mange Gange frem i Tiden. Det eneste, der nu kan værne os imod fremtidig at faa Grænsestridighederne dernede skærpet, er, at de demokratiske Elementer paa begge Sider af Grænsen søger og ogsaa naar at dæmme op for den chauvinistiske Bevægelse. Vi Socialdemokrater har her gjort, hvad vi formaaede, og man vil af en Udtalelse, som for nylig er fremsat af det socialdemokratiske Partiorgan i Flensborg, se, at det er saavel det tyske Socialdemokratis som det danske Socialdemokratis alvorlige Villie at bidrage til, at Folkeforsoningen kan blive Slutresultatet paa det Mellemværende, der har været mellem Danmark og Tyskland. Men desværre er der jo Elementer baade paa den anden Side Grænsen og her i vort Land, der fremdeles holder Modsætningsforholdet ved lige, ja, endogsaa synes at have som et